

Der skal mindst to til en tango

Jeg har en veninde, som bor på et slot. Hun er nemlig født komtesse. Vi red i skovene nær slottet, da vi voksede op. Så gik der mange år, hvor vi ikke havde kontakt, men da hele min musik- og teaterfamilie gerne ville slå lejr på hendes jord mod en forestilling på slottet Højriis, genopstod venskabet.

En dag var søsteren Iris hjemme fra Argentina, og da hun hørte, at min mand og jeg dansede tango kom der prompte en invitation til hendes Argentinske farm på den grønne pampas. Sådanne invitationer skal man ikke give mig 2 gange. Jens og jeg drog til Argentina. Vi ankom til en lille støvet stationsby opkaldt efter søstrenes oldefar, som grundlagde byen, da han kom til egnen som pionér. Iris selv var ikke digter - som Karen Blixen på den Afrikanske farm - men maler, og så dansede hun tango - med Horatio fra Rosario. Om aftenen kom vi over fra det gamle stuehus for at nyde middage og efterfølgende undervisning på ateliergulvet. På Jens's fødselsdag hilste ildfluerne os som et lavt hængende fyrværkeri på den ellers mørke vej mellem appelsintræerne - de appelsiner vi pressede til juice hver morgen.

Vi var i Gaucho land og jeg fik lov at ride på Iris's smukke hest, men en dag skulle jeg heldigvis stå med begge ben på jorden og lade andre ride.

Til Rodeo

Gauchos, efterkommere af indianere og de første spanske indvandrere, ankommer i deres flotte tøj. Brede bukser samlet i støvlerne og med broderier ned langs buksebenene. Sølvbeslåede brede bæltter med en kniv stukket ned i bæltet. Skeden er af sølv. Skjorter og mange forskellige hatte. Fra baskerhue til den brede sorte.

Solen bager og vi springer fra skygge til skygge. Folk kommer med deres campingborde og stole og sidder og spiser kød, mængder af godt kød under sorte slidte sejl. Kvinderne er ikke tilsvarende klædt på til fest: Stramme T-shirt- alt for stramme - T-shirts uden ærmer - og bukser - alt for stramme. Det er mændene, der stråler i dag.

Små etårige heste bliver bundet til en totemlignende pæl. Her står de helt stressede. En gaucho kæmper sig op på hesten. Den unge mand har 10 cm lange sporer på støvlerne. Fløjten lyder og han pisker løs på den bukkende hest. De fleste bliver kastet af lige med det samme, men enkelte bliver på hesten. Efter 8 sekunder rider 2 mænd hen og løfter rytteren af den vilde hest, og rytteren kan gå videre til næste runde.

Konkurrencen bliver fulgt af en meget entusiastisk kommentator, samt en sanger der berømmer den unge gaucho til lyden af en smægtende guitar. Lidt sløve af varmen følger vi sceneriet, snakker lidt om de stakkels heste, da vi pludselig ser en rytter falde af over i et hegn. Modsat alle de andre rejser han sig ikke med det samme. Det ser alvorligt ud. Han bliver bragt hen til en ambulance og en ventende læge og sygeplejerske, som står klar for det samme. "Aplauso - aplauso - Giv ham en hånd" lyder det fra kommentatorpodiet. "Der skete ikke noget". Det er ikke helt rigtigt. Foden skal ikke stritte på den måde. Vi bliver ikke for at se, hvem der vinder, for det er blevet surrealistisk varmt.

Plaza de Mayo

Vi vendte tilbage til Buenos Aires for at gå på Milonga – på dansesalon hver aften. Om dagen gik vi på opdagelse i den store by. Hver torsdag samles mødrene på Plaza del Mayo, og i dag er det torsdag.

Vi står og venter. Turisterne. Så sætter optoget i gang. Mødrene, før sorthårede kvinder - ranke og fyldt med mod - nu 30 år efter - gamle med tørklæder om det grå hår og de furede ansigter. De går der sammen med børn og børnebørn. Går med billeder af de savnede. Dræbte under diktaturet som varede helt frem til 1983. En kvinde læser et navn op og for hvert navn lyder der: Presente - til stede. Navn efter navn efter navn bliver læst op.

Vi står rundt om dem, som var de enhver anden turistattraktion. Jeg har det underligt, indtil jeg begynder at lytte. Historien bliver fortalt rundt om mig. Bliver fortalt til de, der ikke ved hvad demonstrationen drejer sig om. De forsvundne er tilstede i familiernes hjerter, og i de historier vi fortæller. I den historie der foregår i ethvert overgreb fra magtens side. Jeg bare står og kikker og for hver gang mødrene har gået en runde, føres jeg længere og længere ind i Argentinas historie. Historien om dengang og om de børn der blev taget fra deres mødre og bortadopteret til deres bødler. Børn der er voksne i dag.

Bag pladsen ligger det lyserøde præsidentpalads, hvorfra den kvindelige præsident regerer. Hun blev genvalgt uagtet at den næsten samlede presse havde dømt hende ude i den forrige regentperiode, fordi hun ikke varetog deres interesser.

Vi tog tilbage til Danmark. Besøgte slottet og dansede en lille tango på de slidte gulve, inden vi red en tur i skoven.

Af Else Mathiassen, forstander på Vestjyllands Højskole